

► 4 Octubre, 2015

BLUES URBÀ Miquel Molina

Escala Barcelona

Envoltada d'obres de Soledad Sevilla, la galerista Ana Mas prepara al despatx la participació del seu local al Gallery Weekend, que se celebra aquest cap de setmana a Barcelona. Les artistes que ha triat per a l'esdeveniment són Lucia C. Pino i Irene van de Mheen. Un pis per sota, a la galeria Nogueras Blanchard, Alex Nogueras atén els visitants a l'exposició que ha muntat a partir d'obres del serbi Mladen Stilinovic.

Les seves galeries ja no són a l'Eixample ni a Ciutat Vella, sinó al final d'un carreró en una zona populosa de l'Hospitalet. Mas i Nogueras, tots dos amb horitzons que es dibuixen més enllà de Barcelona (ella té una altra seu a San Juan de Puerto Rico i ell, a Madrid) formen part de l'avançada de galeristes de nova generació que proven de revitalitzar un sector que semblava condemnat a una lenta agonia. En aquesta diàspora del tradicional enclavament galerístic de Consell de Cent els acompanyen Senda (carrer Trafalgar) o Carles Taché (Montjuïc).

Seria pretensions afirmar que l'edifici que ocupen Mas i Nogueras Blanchard a l'Hospitalet és l'embrió d'un nou Brooklyn, però hi ha sens dubte un paral·lelisme entre aquesta aventura metropolitana i la forma en què la cultura novaiorquesa va haver d'exiliar-se de Manhattan per la pujada dels lloguers. Consell de Cent ja no dona

Imatge d'ahir de la galeria Ana Mas, que comparteix edifici amb Nogueras Blanchard a l'Hospitalet

més de si com a focus d'agitació artística. Una altra cosa és que pervisqui el model de la botiga d'obres d'art de tota la vida. Però això ja no és galerisme del món global.

Igual que els seus galeristes, Barcelona sembla haver entrat en la fase d'acceptació de la realitat: ja ningú no discuteix que la ciutat ha quedat fora del mapa mundial de l'art. Sense col·leccionistes de gran nivell, sense institucions culturals capaces de procurar projecció internacional (la crisi i les retallades han fet estralls als museus) i

sense grans esdeveniments vinculats a l'art, la competència amb altres ciutats europees es pot donar per perduda.

No és que no s'arribi al nivell de Madrid i del seu Arco, sinó d'altres propostes, com la Biennial d'Istanbul, que s'han fet un lloc a l'agenda de l'art. Després que en els últims anys es frustrés un nou intent d'impulsar una fira barcelonina, tothom ha assumit que el paper de Barcelona ara és un altre.

Quin? Representants del sector consultats els últims dies coincideixen que l'im-

portant és concentrar esforços per promoure accions que permetin recuperar el prestigi perdut, però sense deixar de ser realistes. La posada en marxa de Loop va ser un primer pas interessant en aquest sentit, i ara s'elogia aquest Gallery Weekend (coincideix amb Swab, una altra proposta innovadora) com un avenç que hauria de ser de

La ciutat assumeix que no tindrà una gran fira d'art, però hi ha vida més enllà d'aquesta renúncia

no-retorn per a l'atracció cap a Barcelona de la mirada estrangera. Hauria de ser el Macba, en la seva nova etapa, la institució que exerceixi de dinamitzadora del teixit artístic local i de l'art català, se suggereix.

El repte de les galeries també és guanyar dimensió –en sentit figurat però també en el literal–, perquè per exposar art contemporani, de vegades, la mida també importa. Espais com Marlborough o ProjecteSD són fonamentals per no perdre la perspectiva global, però el pas fet pels galeristes que han abandonat el niu de l'Eixample més burgès és potser el dit que assenyala el camí.

mmolina@lavanguardia.es

C.....

La cultura i el PSC. En un debat celebrat fa unes setmanes, el primer secretari del PSC, Miquel Iceta, va admetre que el seu partit va cometre un error estratègic quan el 2006, durant la gestació del segon tripartit, va cedir la Conselleria de Cultura a ERC. Els socialistes van conservar la gestió –de seguida els va esclatar la crisi–, però es van quedar sense discurs. Ara semblen disposats a rescabalar-se'n, almenys en els àmbits en què encara poden aspirar a governar. L'eventual candidatura de Jaume Collboni a la regidoria de Cultura en un hipotètic pacte amb Ada Colau es dibuixa en l'horitzó.

C.....

L'agonia dels cargols. Si haguéssim d'imaginar-nos quin so fa la humanitat sencera morint-se alhora, com ho descriuríem? El director la pel·lícula *Segon origen*, Carles Porta, va haver d'enfrontar-se a aquest repte a l'hora de recrear la catàstrofe que dona peu a aquesta història basada en la novel·la de Manuel de Pedrolo. Porta, nascut a Vila-sana (Pla d'Urgell), va recórrer a la gastronomia local per tal d'explorar una solució. La va trobar amplificant el so de l'agonia de centenars de cargols en el procés de convertir-se en cargols a la llaua. La pel·lícula es veurà al Festival de Sitges.

C.....

L'aposta de Lió. La segona urbs de França acull aquests dies (fins al gener del 2016) la seva biennial d'art, un esdeveniment que es desenvolupa en tres seus però que impregna de cultura tota la ciutat. A Lió preocupa l'emergència de les biennals d'Istanbul i São Paulo, que d'alguna manera han projectat ombra sobre la mostra francesa. Els organitzadors han volgut apostar per temàtiques de rabiosa actualitat, com la crisi dels immigrants que té mig Europa amb l'ai al cor. La proposta ha suscitat polèmica, que és el mínim que cal demanar-li a una manifestació artística.